

4. »Boj iz ljubezni vse do poslednjega trenutka«

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

V *Zasebnih zapiskih* najdemo neko osamelo zabeležko. Verjetno je nastala 31. decembra 1932. Vsebuje nekaj misli o življenju in minevanju časa. Brez dvoma gre za osnutek

kakšne meditacije ali govora. Takole pravi:

1932. Konec leta. Zaključek leta je priložnost za resen in koristen razmislek, ki je ne želimo zanemariti.

Tukaj smo začasno ... kakor komet ... kakor reka ... Nas to ne prepriča? Izginilo je eno leto življenja! Še eno leto več? Eno leto manj!^[1]

Ti ne povsem dokončani stavki, te razdrobljene besede nam govorijo o minljivosti življenja, o njegovem bežnem in neponovljivem toku, kar je nekaj obče znanega in resničnega. Nato sledijo misli o krhkosti zemeljskega življenja in o končnem trenutku, ko nam bo mesena obleka odvzeta. Tako namreč življenje teče: kakor v galopu skozi čas. Življenje je potovanje. Vsi brez izjeme bomo prispeli do postaje smrti:

Poglejte, kako se bliža konec: kakor valovi drug za drugim dosežejo

obalo, kakor listje polagoma odpada
z drevesa ... Nekateri prej, potem ta
in oni ... in vi in jaz. – Naša
domovina: nebesa.^[2]

Dokaj let je oče že imel za seboj, ko je
pod noč 31. decembra 1971 potopljen
v Boga premišljeval o toku
zgodovine. Ne o viharnih dogodkih
ustanove, marveč o položaju, v
katerem se je takrat znašla Cerkev.
Videti je bil utrujen, zelo utrujen.

Niso leta. Mislim, da je ljubezen,^[3]
je dejal svojim sinovom iz
Generalnega sveta, ki so ga v tišini
poslušali.

Bila je veličastna noč. Tja do *Villeje*
bilo slišati božične pesmi, ki so jih
študentje Rimskega kolegija
prepevali v dnevni sobi na drugi
strani vrta. Oče je kakor v
samogovoru počasi spregovoril. V
nekaj besedah je skušal zaobjeti
občutja iztekajočega se leta. Prav
tistega dne si je zabeležil neko misel.

Zapisal si je stavek, ki je povzemal njegovo razmišljanje. Segel je v žep po beležnico in ga prebral: ***To je naša usoda na zemlji: boj iz ljubezni vse do poslednjega trenutka. Deo gratias!***^[4]

Nato jim je govoril o svojem trpljenju in o ljubezni do svete Cerkve, ki je prestajala dolgo obdobje preizkušenj. To je imel v mislih, ko jim je rekel: ***Ob tem ne moremo biti brezbržni. Odrekli smo se zemeljski ljubezni, da bi reševali duše. Zato imamo večjo dolžnost in večjo pravico!***^[5]

Na hitro je preletel leto 1971. Živo je imel pred očmi napore zadnjih let in tudi njihov vzrok. In ne da bi se prepuščal malodušju, je sklenil začeti novo življenje, čisto in v velikodušni daritvi izročeno Gospodu.

Pravzaprav ni šlo za spremembo življenja. Prej za vnovično potrditev njegovega hrepenenja po služenju. Tega ni počel, ker je bil ravno na

pragu novega leta, ampak ker je vsak dan enako dober za služenje Bogu. Kot jim je dejal, je vse življenje znova začental, krpal raztrganine svojega notranjega življenja, obujal kesanje ter se skrušen prepuščal božjim rokam kakor izgubljeni sin ob vrnitvi v očetovo hišo. Kajti ***na neki način je človeško življenje stalno vračanje v hišo našega Očeta. Vračanje s pomočjo kesanja.***^[6]

Tistega 31. decembra je torej opravil splošno spoved in se namenil začeti novo življenje v služenju Cerkvi.

Tako je tisto reklo »novo leto – novo življenje« preoblikoval v svoje geslo za leto 1972: ***Novo leto – nov boj.***

Leto dni je malo časa za spreminjanje sveta. Toda oče ni bil črnogled. Ni razmišljal zgolj o minevanju časa. Dober namen za napredovanje v notranjem življenju bo s podporo milosti tistim dvanajstim mesecem dal nadnaravno plodovitost:

Čas je zaklad, ki odhaja, ki beži, ki nam polzi med prsti kakor voda po visokih skalah. Včerajšnji dan je že minil in današnji mineva. Jutrišnji dan bo kmalu postal včerajšnji.

Človeško življenje je res kratko. Toda koliko se v tem kratkem razdobju lahko naredi iz ljubezni do Boga!^[7]

Cerkev je potrebovala zveste otroke, ki bi popravili zmote nezvestih.

Posvetil se je torej nalogi, da v duše svojih hčera in sinov ter vseh, ki jih je srečeval, vsadi ljubezen do Cerkve in obveznost zadoščevati za številne žalitve, ki jih je bila deležna. Po tej poti se bodo približali svetosti. Če ne drugega, se bodo duhovno borili za premagovanje pomanjkljivosti in izboljšanje življenja; kajti, kot je pojasnjeval oče, ***svetost je v tem, da imamo napake in se proti njim borimo, toda napake bomo imeli vse do smrti.***^[8]

Zanesel se je na podporo svojih hčera in sinov. Celotno Delo je spodbudil k odločnemu prizadevanju v notranjem življenju in naposled leto zaključil s tem, da je obhodil španska in portugalska mesta ter se posvečal množičnim katehezam.

* * *

Napočil je prvi januar 1972 in oče, pripravljen, da se že navsezgodaj požene v bitko, je svojim sinovom iz Rimskega kolegija pri srečanju naznanil misel iz zabeležke, ki jo je prejšnji večer prebral članom Generalnega sveta: ***To je naša usoda na zemlji: boj iz ljubezni vse do poslednjega trenutka. Deo gratias!*** Bodril jih je in poudarjal potrebo po tem, da se znova lotijo notranjega boja, ter jim v spomin priklical svetopisemske besede: »Človekovo življenje na zemlji je tlaka.«^[9] Po zakramentu birme kristjani postanejo *milites Christi*. ***Naj vas ne***

bo sram, da ste Kristusovi vojaki, ljudje, ki se morajo boriti!^[10]

Vi, otroci moji, se boste vedno borili in tudi jaz si bom prizadeval, da bi se boril vse do zadnjega trenutka svojega življenja. Če se ne borimo, pomeni, da nam ne gre dobro. Na zemlji se ne moremo nikdar prepustiti tisti brezskrbnosti udobnežev, ki se zanemarijo, ker se zanašajo na varno bodočnost.

Bodočnost vseh nas je negotova v smislu, da lahko postanemo izdajalci našega Gospoda, našega poklica in vere.^[11]

Morali se bodo boriti, da ne bi zapadli v sužnost greha in bi dosegli mir, kar je posledica vojne, ki jo kristjan mora bojevati ***proti vsemu, kar v njegovem življenju ni od Boga: proti napuhu, čutnosti, sebičnosti, površinskosti, ozkosrčnosti.***^[12]

Kadar je vodil meditacijo ali imel klepet s svojimi otroki, pri pogovorih in duhovnem svetovanju, je oče te misli postavljaj v ospredje. O boju je pridigal in boj je od njih zahteval v notranjem življenju.

V začetku leta 1972, ko se je bližal 9. januar, njegov rojstni dan, je oče v šali vztrajno ponavljaj, kako bo vsak čas dopolnil »sedem let«, češ da ničla pač ne šteje. Šala je bila kakor spomin na kristjanovo večno duhovno mladost in na duhovno otroštvo, ki se ga je bil naučil že pred časom. Z jasnim zavedanjem, ki ga daje božja bližina, je govoril:

Jožefmarija: toliko let, toliko oslovskih rigov.^[13] Člani

Generalnega sveta so mu podarili visoki relief iz belega marmorja. Na njem je bil upodobljen dobri Pastir z izgubljeno ali poškodovano ovco na ramenih, s psom, torbo in pastirsko palico. Na podnožju je Álvaro dodal posvetilne besede: »9. januar 1972 –

našemu očetu ob sedmem desetletju
njegovega rojstva. Z vso
ljubeznijo.«^[14]

Njegove hčere so tisti teden marljivo
izdelovale mašni plašč iz zlatega
brokata, ki so ga sešile iz koščkov
starih liturgičnih oblačil. Na plašču je
bila izvezena vrtnica in besede, ki so
očetu prebujale intimne spomine:
*Adeamus cum fiducia ad thronum
gloriae, ut misericordiam
consequamur*. Na pali, ki so jo
oblikovale posebej za tisti dan, je
pisalo: *Bonus Pastor*, kot zahvala
celotnega Dela za njegovo očetovsko
in pastirsko skrb. Zares je v tistih
trenutkih boja in stranpoti mislil na
duhovni blagor svojih otrok:

Nočem, da bi se moji otroci izgubili v
tej brezvodni puščavi, v katero se je,
kot se zdi, spremenila današnja
Cerkev, kjer usihajo izviri
zakramentov. Navkljub tej suši in
presahlosti pa so v Kristusovi Cerkvi

številne oaze miru, ki nudijo dušam obilo vode in sveže paše. Eden izmed teh zelenja polnih kotičkov je Opus Dei, od vsakogar izmed nas pa je odvisno, ali bo tako tudi v prihodnje.

[15]

Dopoldne tistega 9. januarja so bili gojenci Rimskega kolegija pri maši, ki jo je oče daroval v kapeli Svete Marije miru. Po evangeliju jih je nagovoril s kratko homilijo in se pri tem naslonil na priliko o tistih dveh možeh, ki sta šla molit v tempelj:

Vi in jaz, jim je rekel, ne moremo moliti kakor farizej. Molili bomo kakor cestninar: Gospod, nisem vreden biti tukaj, vendar te ljubim. Gospod, nisem vreden tvoje milosti, vendar mi jo daješ obilno in zato sem duša molitve. Gospod, nisem vreden biti v tvoji Cerkvi, vendar hočeš, da s svojim čistim življenjem, s svojo vero, s svojim upanjem in ljubeznijo

vsaj malo podpiram tvojo sveto
Cerkev.^[16]

Nameni njegove maše so bili **isti kot vedno: Cerkev, papež, Delo.**^[17] Skozi vse leto je oče vztrajno izpostavljaj, kar je bilo javno znano in vsem na očeh. Zato so bile ob nekaterih priložnostih njegove besede strašno močne. Dejal je na primer, da se Cerkev zdi kakor »že razpadajoče truplo«. A takoj zatem je z vero in optimizmom pomiril svoje otroke, ne da bi jim dal čas za preplah: ***Ne bojte se, rekel sem, da se tako zdi, kajti to Telo, Cerkev, je nesmrtno: Sveti Duh ga na neizrekljiv način podpira in poživlja.***^[18]

Kar se je dogajalo, je zares bilo žalostno, zelo žalostno. Ni bilo dovolj, jim je govoril oče, samo tarnati ali hladno opazovati dogodke, kot da bi bilo to, kar se je godilo znotraj Cerkve, ***arheološka zadeva, relevantna zgolj z zgodovinskega***

vidika. Ne! To so vbodne rane na Kristusovem Srcu.^[19] Zato je bilo treba zadoščevati, širiti resnico in priskočiti na pomoč omahljivcem ter v vse to brez vznemirjanja vložiti obilo ljubezni.

Meseci so tekli in prinašali družinske praznike; 14. februar je bil ustanovni dan ženske sekcije Dela in Duhovniške družbe sv. Križa. Tistega dne je ustanovitelj tako kot ob drugih tovrstnih praznikih začutil svojo neznatnost. Ko je pred Bogom premišljeval o svoji majhnosti, ga je prevzel globok občutek sramu.

19. marca je bil praznik sv. Jožefa in očetov god. Sredi vsesplošnega veselja ni pozabil tega dne svojim otrokom položiti na srce, naj se vsi skupaj borijo tesno povezani, z ramo ob rami, polni optimizma. **Gotovo se včasih zazdi, jih je bodril, da je kakšna bitka izgubljena; toda**

lahko ste prepričani, da Kristus ne bo izgubil vojne.^[20]

Nekaj dni pozneje se je začel veliki teden. Po ustaljeni navadi, ki se je rodila na pobudo nekaterih članov Dela, se je takrat v Rimu zbralo na stotine fantov in deklet iz različnih držav, da bi začutili utrip vesoljne Cerkve. Na veliko sredo 1972 jih je na avdienci sprejel papež in v tistem tednu so imeli več srečanj z očetom. Ta jim je tudi ob takšnih priložnostih govoril, da se je treba boriti, če zares ljubijo mir. Namreč mir v duši je posledica vojne: ***Ne verjamem v mirovnike, ki se v notranjosti ne borijo proti samim sebi. Kajti hočeš nočeš se moramo vsi lotiti te notranje, osebne, nenehne vojne.***^[21]

Takoj po veliki noči se je oče rahlo prehlajen odpravil na pot. Ustavil se je v Lurdu, da bi molil k Mariji, saj je menil, da ***bi bilo neolikano iti tam mimo, ne da bi jo pozdravil.***^[22]

Popoldne 6. aprila je pripotoval v Pamplono. Šel je na zdravniški pregled na Univerzitetno kliniko. Imel je povišano telesno temperaturo in preiskave so pokazale pljučno okužbo.^[23] Na srečanjih s študenti Univerze v Navari jih je spodbujal, naj bodo »ljudje boja«, pripravljeni boriti se do konca življenja. Kajti v življenju lahko izgubimo eno, dve, tri bitke ..., jim je govoril. To ni pomembno, če le zmagamo v poslednji. Ampak v notranjem življenju, ki je prav tako vojna in bojevanje, ***je bolje ne izgubiti nobene, ker ne vemo, kdaj bo treba umreti.***^[24]

14. aprila je prispel v Madrid. V hiši Diego de León, kjer je stanoval, se je, kadar je le utegnil, srečeval z mladimi iz študijskega centra. Govoril jim je o vojni in o miru, o boju in o poslednji bitki, ter pripomnil:

Vsak dan vam bom govoril o isti stvari, saj je to nekaj, kar je globoko zasidrano v moji duši.[25]

* * *

Meseca julij in avgust je prebil v Civenni ob Komskem jezeru, v zmernem predalpskem podnebjju severne Italije. Držal se je zdravnikovih predpisov. Dnevno je hodil na sprehode ob obrežju jezera ali obiskoval bližnje kraje. Počival je s peresom v roki. Prav zares je lahko rekel: ***Napisal sem več kot Tostado!***

[26]

V hiši *Castello di Urio*, prav tako ob Komskem jezeru, je potekal študijsko-izobraževalni tečaj za skupino mladih univerzitetnih študentov, članov Dela. Oče ni mogel, da jih ne bi obiskal in se seveda dotaknil tudi vprašanja o razmerah v Cerkvi. Takrat so ravno bile olimpijske igre v Münchnu. Občasno je po televiziji spremljal športne

dogodke. Njegovo pozornost so pritegnili skoki s palico in v spomin se mu je globoko vtisnila podoba atleta, ki se je po neuspešnem skoku vračal nazaj sklonjene glave ter se skušal zbrati, da bi potem poskusil znova. Napore in športna tekmovanja je preslikal v notranje življenje, vendar ga nista povsem prepričala tisti kult, ki so ga nekateri izkazovali človeškemu telesu, in tisti »sveti ogenj«, ki je gorel v času iger. Ni bil proti športu; toda ob pogledu na razkošje olimpijskih ceremonij se je v njem prebudila bridkost spričo širjenja zlorab v cerkveni liturgiji ter je potožil: ***Sedaj, ko so vse civilne, vojaške, akademske ceremonije polne liturgičnih sestavin, pa se Gospodu krati češčenje.***^[27] In s pešanjem Cerkve je bil osiromašen tudi svet.

Treba je bilo stopiti v bran Cerkve, kot je oče nagovarjal mlade v *Castellu di Urio*. Sam Gospod je rekel: »Nisem

prišel, da prinesem mir, ampak meč.« Katero orožje pa je imel na razpolago oče?

Že od vsega začetka oznanjam, da je edino orožje, ki ga v Opus Dei imamo, molitev: moliti noč in dan. In sedaj še naprej ponavljam isto: Molite! To je zelo potrebno. Molite, kajti izguba, ki jo je utrpel svet, je posledica tega, da se je v Cerkvi prenehalo moliti.^[28]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

^[1] *Zapiski*, št. 1703.

^[2] *Prav tam*.

^[3] José Luis Soria Saiz, RHF, T-07920, str. 25.

[4] *Prav tam*; tudi AGP, P01 1972, str. 59. *Deo gratias* – Bogu hvala.

[5] José Luis Soria Saiz, RHF, T-07920, str. 25.

[6] *Jezus prihaja mimo*, št. 64.

[7] *Božji prijatelji*, št. 52.

[8] AGP, P06, II, str. 333.

[9] Prim. Job 7,1. V nekaterih prevodih Svetega pisma je v tej vrstici uporabljen izraz »tlaka«. V Vulgati je na tem mestu beseda *militia*, ki se prevaja kot »vojaška služba« ali »vojskovanje«.

[10] AGP, P01 1972, str. 60.

[11] *Prav tam*, str. 59.

[12] *Jezus prihaja mimo*, št. 73.

[13] AGP, P01 1972, str. 15; tudi AGP, P01 1969, str. 442. Šalo o »sedmih letih« pa je svojim otrokom razlagal

takole: *Mi moramo pred Bogom v resnici postati kakor otroci, vsak dan obnavljati svojo mladost. V zgodovini Cerkve je mnogo svetih duš, ki so bile že v letih in jim je po različnih poteh uspelo postati kot otroci. Se vam ne zdi razumljivo, ko vam pravim, da nočem izpolniti več kot sedem let?* (AGP, P01 1972, str. 11).

^[14] *Prav tam*, str. 14.

^[15] *Prav tam*, str. 138.

^[16] *Prav tam*, str. 146.

^[17] *Prav tam*, str. 136.

^[18] *Prav tam*, str. 316.

^[19] José Luis Soria Saiz, RHF, T-07920, str. 26.

^[20] AGP, P01 1972, str. 349.

^[21] *Prav tam*, str. 420.

^[22] *Prav tam*, str. 559.

^[23] Poleg pljučne okužbe so med pregledom na Univerzitetni kliniki ugotovili neobičajno količino sečnine v organizmu. Ta anomalija je proti koncu meseca popustila in 28. 4. 1972 »je razvoj njegovega stanja zadovoljiv«. Dnevno se giblje (sprehodi), njegova telesna teža je 67 kg. Prim. Zdravstvena zgodovina msgr. Jožefmarija Escrivája, RHF, D-15111.

^[24] AGP, P01 1972, str. 564.

^[25] *Prav tam*, str. 661.

^[26] AGP, P04 1972, I, str. 81. Alonso Tostado de Madrigal, plodovit pisec, teolog, filozof in pravnik, je bil profesor na Univerzi v Salamanki. Umrl je leta 1455 kot avilski škof. Obsežnost njegovih del je dala povod za ljudski rek: »pisati več kot Tostado«.

^[27] *Prav tam*, št. 81.

^[28] AGP, P01 1972, str. 940.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/4-boj-iz-
ljubezni-vse-do-poslednjega-trenutka/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/4-boj-iz-ljubezni-vse-do-poslednjega-trenutka/)
(11. Avg. 2025)